

קווים לדמותו

יסגנם אנשים סעם פגיסתך הראסונה איתם הנך עומד על טיבם ומחותם, על החומר ממנו קודצו. מסוג אנשים זה היה זאב.

לצערי, פגיסתי אתו היחה בתקופת חייו, כאשר מצב בריאותו היה כבר רופף ולכן, אולי, הצטלל והתבלט לעיני ביתר הדגשה הצד הרוחני שבו.

איש שלמד וסנה מימי נעוריו היה. ממתמדי בית המדרש שחתעתד לחיות מורח-חוראה בישראל וקו זה, נסאר סכוע בו גם לאחר צאתו לדרך ה"הסכלה", לחכסרה ב-חות "חסומר הצעיר" ואחר-כך, תוך כדי לבטים עם סוגית ה"אטפויס" שלא היו ל-רוחו (כפי שחוא מציינן זאת באחה מרסימותיו שהסאיר בכתובים), חגייע לדרך הרחכח סל מפלגת המעמד הגדולה ולקיבוץ.

זאב היה מתמאוסרים הרואים בכול אך את הטוב, חיפח והמרענן וזוחי הנימח הצוברת כחוט חסני בסיריו ורסימותיו הרבים שהסאיר אחריו. (חלק מהם התפרסם ב"יומן - המסק" וב"הפועל הצעיר").

בעבודה מצא נוחס ומזור לסבלותיו חגופניים. בבוקר, בלכתו לעבודה, מתרוננת נפסו מכל ההוד הנגלה לעיניו וחוא רוטס בפנקס אה סירו, המוקדס לחמריו בעבודה:

עם בוקר צח ורענן,
סמים מולינו זוהרים
גבוהים, תכולים ללא ענן

אלך מתרונן פטיסי לחרים...

וחוא גומר סירו:

עם בוקר צח ורענן
דמעי מאמס ימח הצחל
לזיו העולם, לפרחי הגנן... (חסט"ו)

חזקה ומופלאה היחה אהבתו ודבקותו לחיים. בשנים האחרונות, כסראית אותו כסעה שמחח או מתחדר בתלבוטת "פורים" המסורתית שלו, עיניו חזוחרות וכל-כולו סמחת "חסידיים" טרשית - אמיתית, וסמחת גם אחח תוך כדי התפעלות על כה-חחיים וחרות-חחיים שבו למרות מיוחוסיו.

ביתר בהירות בטא את זאת במוטו סנתן לאחד מסיריו:

זכור את המות

ואהבת את החיים...

זאב קיים את הצו הזה יום-יום ותוך כדי אהבה והתרפקות על החיים נגזר

מארץ החיים...

יהא זכרו ברוך.